

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobců: **a) P. Č., b) M. L.**, oba zastoupeni Mgr. Alicíí Adamusovou Rzymanovou, advokátkou se sídlem Kirovova 1430/11, Karviná, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) obec Čeladná, se sídlem Čeladná 1, II) RNDr. L. K., III) Ing. Č. K., proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2020, čj. MSK 23032/2020, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 8. 2022, čj. 25 A 176/2020-71,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobci a) a b) **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Frýdlant nad Ostravicí rozhodnutím ze dne 22. 11. 2019, čj. MUFO 35516/2019, nenařídil odstranění ocelových profilů vč. lesního oplocenkového pletiva z pozemku parc. č. X v k. ú. Č. [jeho vlastníky jsou osoby zúčastněné na řízení II) a III)]. Dospěl k tomu, že na daném pozemku se nenachází veřejně přístupná účelová komunikace (nebyla naplněna podmínka souhlasu vlastníka pozemku s obecným užíváním), a není tedy dán veřejný zájem na ochraně jejího užívání. Odvolání, které proti tomuto rozhodnutí podali žalobce a) a P. J., žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadli žalobce a) a P. J. žalobou u Krajského soudu v Ostravě. Krajský soud předně připustil, aby místo P. J. vstoupil do řízení žalobce b) jakožto nový vlastník objektu č. ev. X v k. ú. Č. Žalobci namítali nesprávné vyhodnocení existence znaků veřejně přístupné účelové komunikace, a to zejména souhlasu vlastníka s obecným užíváním komunikace a uzavřenosti okruhu osob danou komunikací využívajících.

[3] Krajský soud rozsudkem označeným v záhlaví žalobu zamítl. Vyšel z toho, že na komunikaci nacházející se na uvedeném pozemku, umístil její vlastník překážku sestávající z ocelových profilů s oplocenkovým pletivem. Tím znemožnil užívat komunikaci pro jízdu automobily. Jde-li o spornou otázku existence veřejně přístupné účelové komunikace na daném pozemku, krajský soud s odkazem na judikaturu uvedl, že vzhledem k chybějícímu výslovnému souhlasu vlastníka komunikace s jejím obecným užíváním, správní orgány nejprve správně zaměřily svá zjišťování na okruh uživatelů účelové komunikace na daném pozemku a postoj vlastníka pozemku k uvedeným uživatelům. Zdůraznil, že daná komunikace je na pozemku určeném k plnění funkcí lesa. Judikatura již dovodila, že není vyloučeno, aby les (pozemky určené k plnění funkce lesa) byl současně veřejně přístupnou účelovou komunikací, zároveň se však na takový pozemek vztahují zvláštní ustanovení zákona č. 289/1995 Sb., lesního zákona, které mají povahu zvláštních ustanovení vůči zákonu o pozemních komunikacích.

[4] Dále krajský soud s odkazem na § 19 odst. 1, § 20 odst. 1 písm. g) a § 20 odst. 4 lesního zákona dovodil, že v případě, kdy je komunikace na pozemku určenému k plnění funkce lesa užívána veřejností k pěší chůzi, nelze z toho dovodit nic ve vztahu k souhlasu vlastníka pozemku s existencí veřejně přístupné komunikace. Vlastník totiž nemůže toto užívání ovlivnit svým volným jednáním, ať už výslovným nebo konkludentním. Z jeho jednání proto nelze usuzovat na věnování dané komunikace obecnému užívání. Naopak pokud jde o užívání takového pozemku k jízdě automobily, to je možné jen na základě udělené výjimky. Udělení výjimky nemůže být z povahy věci konkludentní, ale výslovné. Udělení výjimky je ve své podstatě občanskoprávní dohodou mezi vlastníkem lesa a tím, komu je výjimka udělována. Charakter udělení výjimky je tedy odlišný od věnování komunikace obecnému užívání. Krajský soud uzavřel, že v dané věci výslovné udělení výjimky k užívání pozemku k jízdě automobily ze strany vlastníka pozemku nenastalo. Dodal, že bez zřetele na okruh uživatelů komunikace zde nenastaly žádné skutečnosti, s nimiž by bylo možno spojit konkludentní veřejné věnování komunikace k obecnému užívání. I kdyby se tedy na daném pozemku nacházela veřejně přístupná účelová komunikace, pak by na ni na základě lesního zákona platil režim užívání k pěší chůzi (jízdě na kole, na koni či na lyžích), nikoli však k užívání motorovými vozily. Za dané situace umístění překážky bránící průjezdu vozidel (nikoli však průchodu) překážka nebránila žádné přípustné komunikační formě na daném typu komunikace. Pro nařízení odstranění dané překážky nebyl proto žádný legální důvod. Nad rámec uvedeného pak krajský soud dodal, že umístění dané překážky nelze hodnotit ani jako porušení zákazu stavět v lese oplocení a jiné objekty, neboť i z tohoto zákazu je vlastník oprávněn udělit výjimku.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

pokračování

[5] Proti rozsudku krajského soudu podali žalobci (stěžovatelé) kasační stížnost. V ní nejprve (v plném rozsahu) zopakovali argumentaci uplatněnou v odůvodnění žaloby a shrnuli též závěry, k nimž v napadeném rozsudku dospěl krajský soud. Předdeslali, že s ohledem na zmatečné posouzení krajského soudu, existující judikaturu a komentář, je kasační stížnost plně důvodná. V rámci reprodukce závěrů krajského soudu též zmínili, že se krajský soud nezabýval zkoumáním okruhu uživatelů cesty ani nutnou komunikační potřebou (stěžovatelé obojí v předchozím řízení prokázali) a dokazování k této otázce prakticky neproběhlo.

[6] Stěžovatelé namítli, že krajský soud nevzal dostatečně v potaz rozdíl mezi účelovou komunikací, která umožňuje chůzi a tou, která umožňuje intenzivnější zásah (jízdu vozidlem). Zdůraznili, že veřejně přístupná účelová komunikace může vzniknout i na lesním pozemku. Nesouhlasili s tím, že v případě lesního pozemku je k jízdě automobily potřebný výslovný souhlas vlastníka. Veřejně přístupná účelová komunikace pro jízdu autem může vzniknout i v lese, když tomu vlastník nebrání, pokud k tomu existuje prvek neuzavřeného okruhu adresátů. Závěr krajského soudu, podle něhož k výslovnému udělení výjimky k užívání daného pozemku k jízdě automobily ze strany vlastníka nedošlo, je zmatečný. Vlastník začal jízdě bránit až v roce 2014, a to po vyhrocení sousedských vztahů. To nebylo nijak vyvráceno. Nejspíše předtím tak musel být výslovný či konkludentní souhlas dán.

[7] Stěžovatelé poukazují dále na to, že z napadeného rozsudku neplyne výsledek jádra sporu, jak je krajský soud vymezil, tedy zda se na daném pozemku nachází veřejně přístupná účelová komunikace. Argumentaci krajského soudu v tomto směru označili za krátkou a strohou; meritum podle nich nebylo řešeno a dokazování prakticky neproběhlo. V návaznosti na to pak bez dalšího stěžovatelé citovali části rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2022, čj. 10 As 99/2022-56, a Nejvyššího soudu, sp. zn. 28 Cdo 255/2020, a dále pasáže z „rozhodnutí“ veřejného ochrance práv sp. zn. 5076/2007/VOP/DS, resp. „komentáře ASPI k § 7 – účelová komunikace (Mgr. K. Č.)“. Stěžovatelé uzavřeli, že v kontextu judikatury, provedeného dokazování a právních úvah je zřejmé, že napadený rozsudek je zmatečný a nemůže obstát.

[8] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry napadeného rozsudku. Není vyloučeno, aby se na pozemcích určených k plnění funkce lesa nacházela veřejně přístupná účelová komunikace. Je však neudržitelné, že by cesta na těchto pozemcích fakticky přístupná veřejnosti měla být bez dalšího považována ze veřejně přístupnou účelovou komunikací, resp. že existence veřejně přístupné účelové komunikace na lesních pozemcích může být dovozována z užívání neurčitým okruhem pěších. Z jednání vlastníka vůči pěším nelze usuzovat na (ne)věnování komunikace do obecného užívání. Pokud by měl být souhlas vlastníka s obecným užíváním lesní cesty jako veřejně přístupné účelové komunikace dovozován z dodržení zákonné povinnosti strpět volný pěší přístup do lesa, pak by se nejednalo o svobodně daný souhlas. To by pak již svou intenzitou představovalo nucené omezení vlastnického práva bez náhrady v rozporu s Listinou základních práv a svobod. Užívání pozemku určeného k plnění funkce lesa k jízdě automobily je možné pouze na základě výjimky udělené vlastníkem pozemku. Udělení výjimky nemůže být z povahy věci konkludentní, ale musí být výslovné. Výjimka rovněž nemůže být udělena neurčitému okruhu uživatelů. Souhlas s obecným užíváním cesty na pozemcích určených k plnění funkce lesa jako veřejně přístupné účelové komunikace může mít význam jen ve vztahu

k řidičům nemotorových vozidel, užívání dané cesty neurčitým okruhem cyklistů v dané případě však nebylo tvrzeno ani prokázáno. Závěrem žalovaný poukázal na to, že v případě stěžovatelů není dána ani nutná komunikační potřeba, neboť jde o vlastníky rekreačního objektu (chaty), k němuž postačuje jen pěší přístup, který mají ze zákona zajištěn.

[9] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud se s ohledem na podobu uplatněné kasační argumentace předně zabýval přípustností kasační stížnosti, resp. dílčích částí kasační argumentace.

[11] Kasační stížnost lze podat jen z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Kasační stížnost podaná z jiných důvodů je nepřipustná dle § 104 odst. 4 s. ř. s. Stěžovatel musí reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou závěry, které krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, nesprávné. Pokud tak neučiní a pouze znovu zopakuje námitky, které uvedl v řízení před krajským soudem, aniž by jakkoliv reflektoval argumentaci krajského soudu, pak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu, nejsou takové námitky přípustné (usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, ze dne 15. 9. 2009, čj. 6 Ads 113/2009-43, nebo ze dne 14. 6. 2016, čj. 1 As 271/2015-36). Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Aby tedy byla přípustná, musí stěžovatel reagovat na rozhodnutí krajského (městského) soudu a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě jeho závěry. Nepostačuje proto, je-li kasační stížnost pouhým opakováním žalobních námitek (viz též usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, čj. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS).

[12] Rozsahem největší část kasační stížnosti, které je (doslovným) zopakováním textu doplnění žaloby, jež stěžovatelé uplatnili již před krajským soudem, tedy nemůže v souladu s citovanou judikaturou představovat přípustnou kasační argumentaci, kterou by se mohl Nejvyšší správní soud v tomto řízení jakkoliv věcně zabývat. Pro úplnost lze v tomto směru dodat, že daný způsob opětovného předestření téže argumentace nemůže představovat ani přípustné setrvání na dříve vznesené argumentaci, která nadále může proti závěrům krajského soudu obstát. Krajský soud se totiž v napadeném rozsudku s podstatou žalobních námitek stěžovatelů vypořádal a předpokladem přípustnosti jejich nynější kasační argumentace v souladu s výše uvedenými východisky musí být právě to, aby na takové závěry krajského soudu stěžovatelé reagovali.

[13] V tomto směru je třeba připomenout, že krajský soud vystavěl napadený rozsudek především na tom, že není vyloučeno, aby pozemky určené k plnění funkce lesa byly současně veřejně přístupnou účelovou komunikací (bod 20. rozsudku). S odkazem (nejen) na konkrétní ustanovení lesního zákona ovšem vyložil a zdůraznil, že k užívání takového pozemku k jízdě automobily je nutný výslovný souhlas vlastníka pozemku (bod 23.), který však v dané věci není dán (bod 24.).

pokračování

[14] Pokud tedy stěžovatelé v kasační stížnosti uvádějí, že veřejně přístupná účelová komunikace může vzniknout i na lesním pozemku a že krajský soud nevzal dostatečně v potaz rozdíl mezi účelovou komunikací, která umožňuje chůzi, a takovou, která umožňuje jízdu vozidel (viz str. 7 kasační stížnosti), není vůbec zřejmé, jak tyto úvahy stěžovatelů reagují na výše reprodukované závěry krajského, resp. se s nimi evidentně mýjí. Argumentují-li pak stěžovatelé bez dalšího tím, že veřejně přístupná účelová komunikace může vzniknout v lese i pro jízdu autem, když tomu vlastník nebrání, ani zde na základě takové argumentace nelze dovodit, v jakém ohledu tím stěžovatelé zpochybňují jasné a s odkazem na zákon i judikaturu vyargumentované zcela konkrétní závěry krajského soudu. Obecné setrvání na svém náhledu a výkladu, pokud jej krajský soud vyvrátí, přípustnou kasační argumentací být nemůže. Obdobně je pak nutno uzavřít i ve vztahu k části kasační argumentace stěžovatelů zpochybňující, že by k výslovnému udělení výjimky ze strany vlastníka pozemku nedošlo. K tomu stěžovatelé dodali, že před rokem 2014 nejspíše musel být výslovný nebo konkludentní souhlas podle nich dán. Pomine-li Nejvyšší správní soud to, že stěžovatelé k existenci takového souhlasu nic bližšího v kasační stížnosti neuvádí a sami v této souvislosti projevují jistou pochybnost (patrnou ze slov „nejspíše“), je zřejmé, že možnou existenci konkludentního souhlasu (ať už by byla či nikoliv) krajský soud nepovažoval za dostatečnou a rozhodující. Toto klíčové východisko krajského soudu však stěžovatelé nijak nezpochybňují.

[15] Nejvyšší správní soud pak považuje za nutné připomenout též požadavek, podle něhož má-li určitá argumentace vůbec představovat kasační námitku, musí být dostatečně konkrétní (rozsudek NSS z 26. 4. 2023, čj. 8 As 163/2021-59 či usnesení NSS ze dne 25. 8. 2023, čj. 8 As 5/2022-44). Za projednatelnou kasační argumentaci proto v tomto ohledu nelze považovat nejen obecné formulace stěžovatele spočívající v tom, že napadený rozsudek nemůže obstát, resp. že jejich kasační stížnost je důvodná, ale ani jejich nijak neupřesněné zmínky o tom, že „meritum věci nebylo řešeno“ a „dokazování prakticky neproběhlo“. Nejvyšší správnímu soudu nemůže příslušet v kasačním řízení v tomto směru námitky za stěžovatele jakkoliv domýšlet. Řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční; obecně a kuse zdůvodněná kasační stížnost tak předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu (k tomu viz rozsudky NSS z 14. 8. 2019, čj. 8 As 153/2019-39, nebo z 13. 9. 2017, čj. 7 As 208/2017-20, a rozsudek rozšířeného senátu z 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).

[16] Přípustnou kasační argumentaci pak v souladu s výše uvedeným nelze shledat ani v citaci závěrů soudní judikatury a odborné literatury, k níž stěžovatelé v kasační stížnosti taktéž přistoupili. Stěžovatelé totiž nijak nevysvětlují, v čem by měly být závěry napadeného rozsudku s jimi použitými citacemi rozporné. Dovodit to nelze ani z kontextu uplatněné argumentace, neboť není zřejmé, jaké konkrétní závěry a argumenty krajského napadeného rozsudku hodlají tímto způsobem stěžovatelé zpochybnit. Ani zde nemůže být úkolem soudu domýšlet, s jakou částí odůvodnění napadeného rozsudku stěžovatelé vlastně polemizují a jaké jeho závěry má citovaná judikatura, resp. odborné závěry zpochybňovat. Pokud s odkazem na zmiňovaný komentář shledávají stěžovatelé v dané věci otázky vyvolávající dosud „nevyřešené rozpaky“ či „šedou zónu neurčitosti“, tím spíše je třeba trvat na tom, aby v souladu s požadavky setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu reagovali na konkrétní závěry krajského soudu, k nimž v dané věci dospěl.

[17] Ve vztahu ke zbývajícím kasačním argumentaci, kterou lze považovat za přípustnou, považuje Nejvyšší správní soud za nutné nejprve vyjasnit, že „zmatečnost“, o které se stěžovatelé na různých místech kasační stížnosti v souvislosti s napadeným rozsudkem zmiňují, představuje specifickou vadu řízení před soudem, která podle zákona může spočívat v tom, že *chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce* [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Žádné takové vady však Nejvyšší správní soud v řízení předcházejícím vydání nyní napadeného rozsudku nehledal.

[18] Z kontextu uplatněné kasační argumentace se jeví, že stěžovatelé neměli na mysli „zmatečnost“ ve shora vysvětleném (zákonném) smyslu, ale jejich argumentace směřuje k nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. K tomu je třeba uvést, že dle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje především takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky; dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné či vyvrácené, rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána tehdy, pokud by z rozhodnutí nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (viz například rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS, či ze dne 11. 8. 2004, čj. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS). Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost pak judikatura považuje takové soudní rozhodnutí, ze kterého nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí, nebo pokud je jeho odůvodnění vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu či pokud jsou jeho výroky vnitřně rozporné nebo z nich nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl (rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2013, čj. 6 Ads 17/2013-25). Nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost je podle ustálené judikatury také soudní rozhodnutí, jehož důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS.).

[19] K tomu je třeba dodat, že ke rušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je třeba přistupovat obezřetně. Není totiž porušením práva na spravedlivý proces, jestliže soud nebuduje vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná (nálezn Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, nebo rozsudek NSS ze dne 4. 3. 2015, čj. 8 Afs 71/2012-161).

[20] Poukazují-li tedy stěžovatelé na „krátkost a strohost“ závěrů napadeného rozsudku, lze si jistě představit, že jeho odůvodnění mohlo být v některých ohledech podrobnější. Podstatu žalobní argumentace stěžovatelů nicméně krajský soud zcela odpovídajícím způsobem a srozumitelně vypořádal. Nejvyšší správní soud nemá za to, že by napadený rozsudek nesplňoval požadavky výše citované judikatury a s ohledem na nedostatečnosti odůvodnění či nesrozumitelnost jej bylo třeba jako nezákonný zrušit. Ve vztahu k dílčím kasačním námitkám stěžovatelů, které obsahově s nepřezkoumatelností souvisí, pak lze uvést, že z kontextu napadeného rozsudku je zřejmé, proč se krajský soud nezabýval

pokračování

zkoumáním okruhu uživatelů cesty, resp. otázkou nutné komunikační potřeby. Pokud totiž vysvětlil a dospěl k jednoznačnému závěru, z jakých důvodů není dán znak veřejně přístupné účelové komunikace v podobě souhlasu vlastníka, a že v dané věci je třeba souhlasu výslovného, bylo již nadbytečné, aby se zabýval dalšími otázkami, resp. naplněním dalších znaků veřejně přístupné účelové komunikace (srov. např. rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2015, čj. 6 As 213/2015-14). Stejně tak se nelze ztotožnit se stěžovateli v tom, že by se krajský soud nevyslovil k jádru sporu. Není-li totiž podle odůvodnění napadeného rozsudku naplněn jeden z nutných znaků veřejně přístupné účelové komunikace, jen sotva by mohl krajský soud dospět k závěru, že na daném pozemku taková komunikace existuje. Daná část kasační argumentace proto není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené žádnou z přípustných kasačních námitek neshledal důvodnou, a proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[22] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, a nemají proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

[23] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo jen na náhradu nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Osobám zúčastněným na řízení v nyní projednávané věci však žádnou takovou povinnost soud neuložil (ke kasační stížnosti se ostatně ani nevyjádřily). Právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti proto nemají.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 19. března 2024

Milan Podhrázký
předseda senátu